

... alebo o tom, že všetko je zle, sami sa potácame nad priepasťou šialenstva a jediná nádej kynie v Kristovi

Čítanie z Evanjelia podľa Matúša:

V tom čase Ježiš povedal: ²⁸ Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. ²⁹ Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. ³⁰ Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké. (Mt 11,25.28-30)

Počuli sme Božie slovo.

Dnes máme prvé stretnutie.

Prečo sme tu?

Pretože sme nespokojní. Sme nespokojní, ba čo viac! Sme nespokojní nie tým bežným spôsobom, akým sú ľudia okolo nás nespokojní neustále: som nespokojný s počasím, nespokojný s vládou, nespokojný s výplatom, nespokojný so zamestnaním, nespokojný s úrovňou školstva a zdravotníctva, nespokojný so susedmi a všetky tieto veci.

Na takúto nespokojnosť nie je potrebné chodiť sem, do Cirkvi. Väčšine postačí si na ňu jadrne ponadávať a potom, navyknúť, že tak to vo svete chodí, idú ďalej. Pár percent sa rozhodne, že s tým niečo urobia a po čase sa z nich možno stanú aktivisti, šéfovia či politici, s ktorými bude fúra iných ľudí nespokojná, ale aspoň oni budú sami so sebou spokojní – a možno aj nie.

Naša nespokojnosť ide omnoho hlbšie. Je to tá nespokojnosť, ktorú Ježiš tak nepochopiteľne paradoxne chváli v samom úvode svojej slávnej Reči na vrchu, keď hovorí: „⁴ *Blahoslavení plačúci, lebo oni budú potešení. ⁶ Blahoslavení lačni a smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení. ¹⁰ Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo*“ (Mt 5,4.6.10) Je to hlboká nespokojnosť so samou podstatou sveta, Vesmíru, života a vôbec, nespokojnosť s tým, že veci nie sú, ako by mali byť. Že to, čo je normálne, je v skutočnosti nenormálne a to, čo je nenormálne, sa stalo normálnym. Že svet je otočený hore nohami. Teraz to vidíme. Jasne a zreteľne. Všetko je hore nohami. Všetko je zle. Úplne zle. Nič nesedí, ako by malo. Iní nás možno nechápu, ukazujú na to, že však pozri, stačí zmeniť politikov, vylepšiť legislatívu, odbúrať byrokraciu a otráviť suseda... dobre, suseda nie, stačí jeho otravného čokla... tak dobre, ani to nie... ale to ostatné sa dá a všetko bude lepšie. Ale oni nevidia to, čo my. Necítia to, čo my. Nechápu. Nerozumejú, že veci sú pokazené do omnoho väčšej hĺbky, a že pokiaľ nenájdeme niekoho, kto by dokázal napraviť, uzdraviť a prestavať od základu samotný Vesmír, tak žiaden šéf, žiaden politik ani žiadna legislatíva s tým nič nenarobia! To ako keby ste chceli spálený koláč vylepšiť tým, že ho pocukrujete alebo položíte na ozdobný tanier a tvrdili, že už je všetko napravené...

Verím, že chápete, čo hovorím!

Skúsme to teraz na malú chvíľku urobiť! Tento svet a toto ja, ktoré hriech stvoril, je v našej mysli a pozostáva z milióna myšlienok a predstáv: strachov, obáv a z nich prameniacych túžob a vášní a emócií a frustrácií a komplexov a všetkého toho mumraja a neprehľadnej džungle hriechu v našej hlave. Skúsme to nachvíľu stíšiť! Či skôr opustiť! Uvedomte si seba, svoje telo, ako práve sedíte, tu a teraz, v tichu, v mlčaní... na okamih všetko zanechajte, všetky myšlienky, starosti, strachy, hrozby, túžby, úplne všetko – a takto vyprázdnení si predstavte život podľa Evanjelia: Skvelá parta. Pred nikým nič nemusíte skrývať. Porozumenie. Podpora. Jeden za všetkých. Všetci za jedného. Spolupráca na všetkom. Prajnosť každého ku každému. Nie sú potrební žiadni právnici. Žiadni ochrankári. Slovo „súkromie“ v podstate stráca zmysel. Veda a technika a civilizácia napreduje míľovými krokmi, pretože nikto

nič neskrýva, nikto nikomu nič nezávidí, nikto s nikým o nič nesúperi, každý každému pomáha a vďaka tomu sa nič nerobí zbytočne dvojmo či trojmo... Žiadna chudoba. Každý s každým sa delí vo veľkej radosti. Čo je normálnejšie, logickejšie, žetateľnejšie, vitanejšie a prirodzenejšie, než takto žiť a konať? To je, mimochodom, dôvod príťažlivosti komunistickej utópie marxistov: je logická, prirodzená, normálna, efektívna, omnoho efektívnejšia, než kapitalizmus, ktorý je doteraz tým najlepším, čo svet dokázal urobiť. Preto toľko ľudí aj po tých všetkých hrôzach marxizmu a komunizmu stále fandia tejto predstave. Nikdy sa však neuskutoční... Znova a znova to skúšame. Voľby. Revolúcie. Vojny. Reformy. Aktivisti. Politici. Teroristi. Všetci sa usilujú o to, aby svet bol normálny. Chápete? Celkom obyčajne normálny! A výsledok? Je nenormálny! Stále rovnako nenormálny!

S hrôzou zisťujeme, že byť nenormálnym v nenormálnom svete je úplne normálne – až tak, že doteraz žiadna pozemská sila, žiadna pozemská moc s tým nedokázala nič urobiť, po dobrom ani po zlom. A s ešte väčšou hrôzou zisťujeme, že to, čo sa nám všetkým javí ako dobré, správne, prirodzené a normálne, je v skutočnosti tak nenormálne, že sa to doteraz nikdy, nikomu a nijako v tomto svete nepodarilo uskutočniť. Točí sa nám hlava, pretože si náhle uvedomujeme, že sme úplne a dokonale bezmocní – a potácame sa na hrane Pekla, strašlivého vo svojej normálnej nenormálnosti a nenormálnej normálnosti a nás zachvacuje panický strach, že tu ostaneme uväznení naveky, navždy, nezvratne a bez nádeje na únik.

A tu zrazu... tu zrazu zaznieva Ježišov hlas: „Pod'te ku mne! Počujete? Hej, vy tam, počujete ma? Pod'te ku mne! Ja vás oslobodím! Ja vás z toho vyvediem von! Poznám cestu – Ja Som Cesta!“

Nebeská hudba pre naše uši a nebeská manna pre naše ubolené vnútro!

Preto sme tu. Ježiš nám ponúka únik z tejto hrôzy. Ponúka nám cestu von z tohto blázince, v ktorom sa bláznovstvo berie za normálnosť a kde sa blázni na seba usmieávajú a potľapkávajú sa po pleciach natešení z toho, že sú blázni ako všetci ostatní naokolo...

„Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní“ (Jn 8,36), vraví Ježiš – a presne o toto Mu ide: aby sme vo viere a nádeji v Neho „zanechali všetko“ – čiže tento nereálny a vymyslený svet hriechu – a vrátili sa späť do Božieho sveta, do Raja, kde Zem a pozemský život je len epizódou omnoho väčšieho celku. Aby sme zanechali svoje vymyslené a nereálne ja, zložené z tej neskutočnej fantasknej siete a omáčky myšlienok, strachov a túžob, sebeckva a pýchy a znova boli tým, čím sme. A v okamihu, keď to spravíme a prebudíme sa do Božej reality, zrazu to zistíme a uvidíme naplno a na vlastné oči: Naozaj! Naozaj život podľa Evanjelia je úplne samozrejmy, prirodzený, logický, jediný možný a jediný rozumný. Ale len pre tých, ktorí sa prebrali z matrixu hriechu, ktorí otvorili oči do Reality, v ktorej vládne rozum a láska ruka v ruke: „Prebud'sa, ty, čo spíš, vstaň z mŕtvych a bude ti svietiť Kristus“ (Ef 5,14)!

Preto sme teraz tu, na tomto mieste. Preto sme prišli. Pochopili sme totiž, že Ježiš a Jeho Cesta je naša jediná nádej na únik von, na slobodu, do konečne normálneho sveta a života!

- Je toto Váš pocit?
- Klub anonymných alkoholikov má svojich dvanásť krokov, ktoré začínajú slovami: „Priznávame svoju bezmocnosť nad alkoholom, lebo naše životy s ním sa stali neovládateľnými. Veríme, že len sila väčšia ako naša, obnoví nám zdravie.“ Je to to, čo cítite vo vzťahu k svetu, v ktorom žijete – a vo vzťahu k Ježišovi, už nie ako k pomocníkovi, ale ako k Záchrancovi, Spasiteľovi zo sveta?